Τη βοήθεια του Θεού πρέπει να τη ζητούμε στις θλίψεις και στις στενοχώριες (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 9 Ιανουαρίου, 2019

Όποιος, χωρίς να είναι ανάγκη, έχει την τόλμη και παρακαλεί το Θεό επιθυμώντας να γίνουν μέσω αυτού θαυμάσια πράγματα, που να δείχνουν τη δύναμη του Θεού, αυτόν τον πειράζει και τον περιγελά ο δαίμονας μέσα στο χώρο του νου του, γιατί δείχνει να καυχιέται, ενώ έχει αδύνατη συνείδηση.

Τη βοήθεια του Θεού πρέπει να τη ζητούμε στις θλίψεις και στις στενοχώριες. Χωρίς ανάγκη να εκπειράζουμε το Θεό είναι κίνδυνος για μας. Όποιος επιθυμεί κάτι τέτοιο δεν είναι πραγματικά δίκαιος και άνθρωπος του Θεού.

Βέβαια, ο Κύριος έκαμε θαύματα και σημεία με πολλούς αγίους, αλλά όταν το θέλησε ο ίδιος.

Ενώ, αν εσύ το επιθυμείς και είναι δικό σου θέλημα, χωρίς δηλαδή να το επιβάλλει κάποια ανάγκη, πέφτεις από κει που είσαι προφυλαγμένος με την ταπείνωση και γλιστράς από τη γνώση της αλήθειας του Θεού.

Διότι, **εάν -κατ΄οικονομίαν- εισακουσθεί ένα τέτοιο, παράλογο, αίτημα από το Θεό, βρίσκει αφορμή ο πονηρός απ΄αυτό και βάζει τον αιτούντα σε μεγάλους μπελάδες**.

Οι αληθινά αφοσιωμένοι στο Θεό, όχι μόνο δεν επιθυμούν τέτοια πράγματα, αλλά και όταν τους δοθούν από το Θεό, **δε θέλουν να τα δεχθούν γνωρίζοντας τους κινδύνους της υψηλοφροσύνης**.

Και δεν τα θέλουν όχι μόνο για να μη φαίνονται στους ανθρώπους ότι είναι σπουδαίοι, αλλά και **για να αποφύγουν την κρυφή έπαρση της καρδιάς.**

Για παράδειγμα σας αναφέρω έναν από τους αγίους πατέρες, ο οποίος λόγω της καθαρής καρδιάς του, έλαβε από το άγιο Πνεύμα το χάρισμα να γνωρίζει από πιο μπροστά ποιοι έρχονται σ΄αυτόν.

Αυτός ο γέροντας λοιπόν, ζήτησε από το Θεό, αφού προηγουμένως παρακάλεσε να προσευχηθούν και άλλοι άγιοι αδελφοί, να του πάρει το χάρισμα.

Εάν, ωστόσο, κάποιοι άνθρωποι του Θεού δέχθηκαν χαρίσματα, **τα δέχθηκαν είτε γιατί η ανάγκη το επέβαλε, είτε γιατί ήταν απλοί και ταπεινοί** , αλλά σε καμιά περίπτωση, έτσι, τυχαία!

Οι δίκαιοι και αληθινοί άνθρωποι τούτο πάντα έχουν στο νου τους: ότι δεν είναι άξιοι του Θεού, και με τούτο δοκιμάζονται και αποδεικνύονται αληθινά παιδιά του Θεού, με το ότι δηλαδή θεωρούν τον εαυτό τους ταλαίπωρο αμαρτωλό και ανάξιο της φροντίδας και της πρόνοιας του Θεού.

Και αυτό το αίσθημά τους το εξομολογούνται και μέσα στην καρδιά τους, αλλά και μπροστά σε άλλους, με ταπείνωση βέβαια.

Και αυτό γίνεται από τη σοφία που τους χαρίζει το άγιο Πνεύμα, για να μην παύσουν να φροντίζουν για την πνευματική τους πρόοδο, και για να εργάζονται την αρετή ενόσω ζούνε.

Την ανάπαυσή τους από τους κόπους και από τις θλίψεις, ο Θεός τη φύλαξε για το μέλλοντα αιώνα. Και **όσοι έγιναν ναός του Κυρίου, δεν επιθυμούν να ζουν τώρα εν αναπαύσει, και να απαλλαγούν από τις θλίψεις**, αν και κατά καιρούς τους δίνεται **κάποια παρηγοριά**, με τρόπο μυστικό, για τους πνευματικούς κόπους τους.

[(157-8) «ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ από την ασκητική εμπειρία του Αγίου ΙΣΑΑΚ του Σύρου»]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: askitikon.eu*)*